

Обградени

Къмъ 4 ч. сл. пладне на сжщия день*) по посока на к. 1.200 се видѣха група хора, които презъ гората се направляваха къмъ насъ. — „Наши сж, господинъ поручикъ“ — провикватъ се войниците. — „Това сж свръзка отъ другитѣ роти, които настѣпватъ отъ к. 1.200 къмъ с. Плакя“ — обаждатъ други.

Почва се сигнализация съ шапки. Но войнитѣ се спиратъ и почватъ да се оглеждатъ. Мъглата за мигъ изчезва и за голѣма изненада познахме, че това сж сърби. Пращаме взводъ да ги изловятъ, защото всички мислѣхме, че се предаватъ. Но следъ малко се започна силна пушечна стрелба. Не закъснѣха да ни поздравятъ и сръбскитѣ орждия. Всички останахме въ недоумение. Какъ тъй въ тила ни сърби и при това съ орждия! Но знаейки силата на позицията, която може храбро да се защитава отъ всички страни, войнитѣ не изгубиха присѣствие на духа, а изпълняваха въ точъ заповѣдитѣ на своитѣ началници, като, прѣснати въ верига на разстояние 5–6 крачки единъ отъ другъ, опа-саха отъ всички страни върха и се приготвиха за защита.

Настѣпи нощта. Героитѣ останаха по мѣстата си. Ни хлѣбъ, ни вода. Студътъ смързваше всички членове на тѣлото, но трѣбваше да се търпи. Липсваше и тютюнъ у войнитѣ. Скоро, обаче, се появи една идея у младши-подофицера Табаковъ. Ние имахме въ изобилие чай, който взехме отъ единъ сръбски обозъ. Всѣки войникъ имаше у раницата си по 2 кгр. чай.

— „Господинъ кандидатъ, позволете да запушимъ една цигара отъ чай“! Позволи му се. Скоро последваха примѣра му всички войници и тютюневитѣ кутии се напълватъ съ сухъ чай. Всички пушеха и се наслаждаваха отъ чаевата миризма. Това бѣ едно отъ рѣдкитѣ войнишки изобретения. Всички бѣха доволни, че ще иматъ да пушатъ чай поне една седмица. Нѣмаше никакви съобщения за действията на другитѣ части, действащи въ лѣво и дѣсно на насъ. Изпратенитѣ проводници и войници съ донесения до дружинния командиръ не се върнаха.

Къмъ 2 ч. сл. полунощъ дохожда единъ четникъ отъ партизанския отрядъ на войводата Чаулевъ съ донесение, че Чаулевъ съ отряда си е заелъ с. Куратица въ политѣ на върха и да изпратимъ войници да взематъ приготвения хлѣбъ и месо. Пратихме войникъ съ четника и за моментъ се успокоихме, защото завземането на с. Куратица означаваше запазване на тила ни. Къмъ 4 ч. сутринята ново донесение отъ Чаулева, че той е принуденъ да отстѣпи с. Куратица, понеже една сръбска дружина съ картечници завзела селото и настѣпвала къмъ с. Брѣжани.

*) 21 ноемврий 1915 г.